

Arrest

nr. 350 813 van 23 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 8 september 2025 waarbij de aanvraag om machting tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 21 oktober 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 maart 2021 België binnen en verzoekt op 9 maart 2021 om internationale bescherming.

1.1.1. Op 9 november 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Bij arrest met nr. 272 019 van 28 april 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.1.2. Op 21 november 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 304 117 van 29 maart 2024 weigert de Raad verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 28 mei 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 14 juni 2024 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 19 juli 2024 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Op 25 juli 2024 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 8 september 2025 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op 16 september 2025 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.07.2024 werd ingediend en op datum van 01.07.2025 werd geactualiseerd door :

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Allereerst merken we op dat huidige beslissing enkel betrekking heeft op mijnheer en niet op zijn echtgenote en kinderen, in wiens naam huidige aanvraag eveneens werd ingediend. Zij vormen, omwille van de taalwetgeving, het voorwerp van een andere beslissing inzake hun aanvraag 9bis.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 09.03.2021 een asielaanvraag in. Op 10.11.2024 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten aangezien Italië bevoegd was voor het behandelen van de aanvraag. Betrokkene diende het grondgebied van het Rijk te verlaten en zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17.11.2021. Betrokkene koos zelf voor om niet naar Italië te gaan maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asioldossier op 01.06.2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 21.11.2023 een negatieve beslissing en op 09.04.2024 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 23.07.2024 met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat twee van zijn kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn kinderen geen enkele band met Kameroen hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Kameroen niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Kameroen zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Kameroen. Verzoeker en zijn echtgenote hebben immers de Kameroense nationaliteit en zijn in Kameroen geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur van Kameroen hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene zich beroept op zijn vier kinderen maar dat enkel de verwantschap met de twee jongste kinderen werd aangetoond.

Het feit dat zijn drie oudste kinderen hier naar de (kleuter)school gaan en dat hun scholing niet onderbroken mag worden, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van zijn kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van zijn kinderen zoals vervat in artikels 2, 3, 7, 9, 10, 18 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Belgische Grondwet. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonde dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de rechten van het kinderrechtenverdrag niet op zijn kinderen van toepassing zouden zijn, in België en in Kameroen. Wat artikel 7 betreft, betrokkene maakt geen enkele schending hiervan aannemelijk. Wat betreft het aangehaalde artikel 9 (scheiding kind en ouders) dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat de ouders niet van de kinderen gescheiden worden. Ook een eventuele schending van artikel 10 is niet aan de orde, daar het hele gezin niet over enig verblijfsrecht beschikt en de bestaande gezinseenheid behouden kan blijven. De verantwoordelijkheid van beide ouders voor hun kinderen wordt door huidige beslissing niet geschaad, er is dan ook geen sprake van een schending van artikel 18.). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet onzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst.

De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het hoger belang van zijn kinderen geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Kameroen. Zijn kinderen zijn nog erg jong (met name acht jaar, vier jaar, drie jaar en bijna twee jaar). Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren hun ouders, waarvan zij niet gescheiden worden. Wat hun scholing betreft, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, mag redelijkerwijs aangenomen worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken. Bovendien heeft enkel het oudste kind het basisonderwijs reeds opgestart. De andere kinderen kunnen aldus hun basisonderwijs opstarten in het land van herkomst. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat zijn kinderen hier, buiten hun kerngezin en hun scholing, hier hechte banden opbouwden. Er wordt geen enkel bewijs voorgelegd van deelname aan

buitenschoolse activiteiten. Gezien de asielaanvraag van betrokkene en die van zijn echtgenote en kinderen negatief werd afgesloten, blijkt dat zij geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt verder dat mijnheer nog banden heeft met het land van herkomst, met name naaste familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkene toont niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel hij beschikt nog over verschillende sociale contacten waarop hij beroep kan doen. Verder toont hij niet aan dat zijn kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in Kameroen. We wijzen er op dat mijnheer nog drie minderjarige kinderen heeft in Kameroen, evenals een adoptiezoon. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat het belang van zijn kinderen geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op de algemene veiligheidssituatie in Kameroen. Verzoeker beperkt zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of persoonlijke bewijzen voor te leggen. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. We wijzen er bovendien op dat het CGVS tot twee maal toe van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Kameroen net als zijn kinderen. In deze beslissingen werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene (veiligheids)situatie in Kameroen op de situatie van verzoekers. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat hij tot tweemaal toe (en tot driemaal toe voor zijn kinderen) van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Kameroen, maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kameroen, bijzonder moeilijk kan terugkeren.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Belgische Grondwet ter bescherming van zijn gezins- en privéleven opgebouwd in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene hier een gezin vormt met zijn partner en kinderen. Echter, zij beschikken evenmin over hun enig verblijfsrecht in België. Het gezin kan er dus voor kiezen om samen terug te keren naar Kameroen. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen om hun gezinsleven verder te zetten in Kameroen.. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden acht getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Kameroen uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Belgische grondwet blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de

aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met Kameroen. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat mijnheer nog drie minderjarige kinderen heeft in Kameroen, die bij zijn ouders verblijven en dat hij tevens de zoon van zus geadopteerd zou hebben. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 32 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene haalt aan te behoren tot de kwetsbare groep, zoals onder andere door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij herhaling in de media is bevestigd sinds de afspraken gemaakt in de zomer van 2021 naar aanleiding van de beëindiging van de hongerstaking in onder andere de Brusselse Begijnhofkerk. Echter, deze afspraken hadden betrekking op de specifieke situatie van de hongerstakers in 2021. Betrokkene toont niet aan waarom het het feit dat hij hier een gezinsleven en schoolgaande kinderen heeft een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Bovendien is huidige aanvraag onontvankelijk en de elementen met betrekking op de gegrondheid worden hier niet behandeld. Verder merken we op dat elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel wordt onderzocht. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat betrokkene zich niet in buitengewone omstandigheden bevindt. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beroept zich op het feit dat de behandeling van een aanvraag ingediend in het buitenland meerdere maanden kan duren, dat de contacten met de administratie bijzonder moeilijk zouden zijn en dat de diensten overbelast zouden zijn. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het gaat om loutere beweringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs. We merken bovendien op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerlei factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf.

RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur (zoals naar de principes van goede administratie en rechtszekerheid) laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al drie jaar in België zou verblijven, dat hij en zijn gezin hier perfect geïntegreerd zouden zijn, dat hij hier hechte banden opgebouwd zou hebben, dat hij alles gedaan zou hebben om zich te integreren, dat hij zijn arbeidsovereenkomst voorlegt evenals enkele loonfiches, zijn individuele rekening van het jaar 2023, een attest van lidmaatschap van de vakbond, een bewijs van aansluiting bij het ziekenfonds, de ziekenfondsklevertjes van alle gezinsleden, het aanslagbiljet van de belastingen voor aanslagjaar 2023, twee verklaringen van zijn werkgever, acht getuigenverklaringen, zijn voorlopig en zijn Belgisch rijbewijs, verschillende klantenkaarten, zijn bankkaart, zijn fitness abonnement, verschillende bewijzen van betaling van nutsfacturen en verzekeringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 25.07.2024 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 23.07.2024 van zijn asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig (oud) artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. In het enig middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Met de twee in België geboren kinderen

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij ten onrechte dat de kinderen van verzoeker banden met Kameroen zouden hebben. De stelling van de verwerende partij in casu is gebaseerd op geen objectief element.

De kinderen van verzoeker zijn in België geboren en ze hebben België nooit verlaten. Uit geen element blijkt dat ze banden zouden hebben met het land van herkomst van hun ouders. Het feit dat de ouders van de kinderen van Kameroense origine zijn kan niet voldoende zijn om te stellen dat de kinderen banden met Kameroen zouden hebben.

De stelling van de verwerende partij dient als foutief te worden beschouwd omdat er geen twijfel bestaat over het feit dat de kinderen België nog nooit hebben verlaten en dat het centrum van hun belangen zich ongetwijfeld in België bevindt.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing verkeerd is.

Met betrekking tot het verlies van het schooljaar voor de kinderen

In de bestreden beslissing maakte de verwerende partij geen vergelijking tussen de gevolgen van het schoolverlies en het belang van de terugkeer naar het land van herkomst om een aanvraag in te dienen. De verwerende partij stelde louter dat de kinderen van verzoeker in Kameroen kunnen verder studeren.

Er is geen twijfel over het feit dat de terugkeer van verzoeker om een verblijfsaanvraag in te dienen het verlies van zijn schooljaar met zich kan meebrengen. De verwerende partij liet na te zeggen waarom het verlies van het schooljaar in casu gerechtvaardigd zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat duidelijk dat de verwerende partij met alle belangrijke elementen van het dossier geen rekening heeft gehouden.

Gelet op het voorgaande kunnen we vaststellen dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hem aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker

maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de elementen die verzoeker had ingeroepen *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*.

Over het feit dat twee van de kinderen van verzoeker in België geboren zijn, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat twee van zijn kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn kinderen geen enkele band met Kameroen hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Kameroen niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Kameroen zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Kameroen. Verzoeker en zijn echtgenote hebben immers de Kameroense nationaliteit en zijn in Kameroen geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur van Kameroen hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene zich beroept op zijn vier kinderen maar dat enkel de verwantschap met de twee jongste kinderen werd aangetoond.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn syntheseseminarie tracht voor te houden, wordt in de bestreden beslissing dus niet gesteld dat *“de kinderen van verzoeker banden met Kameroen zouden hebben”*, doch wel dat verzoeker *“niet aannemelijk (maakt) dat zijn kinderen geen enkele band met Kameroen hebben”*. Door er louter op te wijzen dat zijn kinderen in België geboren zijn en België nooit verlaten hebben en uit *“geen element blijkt dat ze banden zouden hebben met het land van herkomst van hun ouders”* toont verzoeker het tegendeel niet aan. Door nog te betogen dat het feit dat de ouders van de kinderen van Kameroense origine zijn niet voldoende kan zijn om te stellen dat de kinderen banden met Kameroen zouden hebben, gaat verzoeker er ook aan voorbij dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat hij en zijn echtgenote de Kameroense nationaliteit hebben en in Kameroen zijn geboren en wordt gesteld dat er mag *“van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur van Kameroen hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was”*. Verzoeker toont niet aan dat deze overwegingen onwettig, onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Wat betreft de scholing van de kinderen van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Het feit dat zijn drie oudste kinderen hier naar de (kleuter)school gaan en dat hun scholing niet onderbroken mag worden, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van zijn kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).”

Verzoeker voert in zijn syntheseseminarie aan dat in de bestreden beslissing geen vergelijking wordt gemaakt *“tussen de gevolgen van het schoolverlies en het belang van de terugkeer naar het land van herkomst om een aanvraag in te dienen”* en louter wordt gesteld dat zijn kinderen *“in Kameroen kunnen verder studeren”*, terwijl er geen twijfel is *“over het feit dat de terugkeer van verzoeker om een verblijfsaanvraag in te dienen het verlies van zijn schooljaar met zich kan meebrengen”*. Nu verzoeker niet aantoonde dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feiten wordt gesteld dat hij niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is, en dat er redelijkerwijze kan worden van uitgegaan dat zijn kinderen nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en aan het onderwijs in het land van herkomst beschikken, toont hij evenmin aan dat zijn kinderen een schooljaar zouden verliezen door de verplichting om zijn verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt dan ook niet ingezien waarom in de bestreden beslissing een vergelijking moest worden gemaakt *“tussen de gevolgen van het schoolverlies en het belang van de terugkeer naar het land van herkomst om een aanvraag in te dienen”* en diende te worden gemotiveerd *“waarom het verlies van het schooljaar in casu gerechtvaardigd zou zijn”*. Aldus toont verzoeker niet aan dat niet *“met alle belangrijke elementen van het dossier”* rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde Minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN